

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **P. C. H.**, nar. X,
státní příslušností Vietnamská socialistická republika

zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1, č. osv. ČAK 12373

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2022 č. j. CPR-17000-22/ČJ-2020-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zčásti změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 15. 3. 2020 č.j. KRPA-403534-36/ČJ-2019-000022-SV o uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), tak, že část výroku ve znění: „...ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 (tři) roky.“ nově zní: „...ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 (dvou) roků.“; část výroku ve znění: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.“ nově zní: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.“; část výroku ve znění: „Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území České republiky do 50-ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ nově zní: „Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 50-ti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě zejména namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné zejména z pohledu nedostatečného posouzení zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, kteréžto bylo podle mínění žalobce provedeno pouze formalisticky a alibisticky. Žalobce vytýkal žalovanému to, že nezjišťoval hloubku, pevnost a intenzitu jeho vazeb na družku a nezl. dceru. Zdůraznil zejména pevné citové pouto, které si dcera k němu vytvořila s tím, že dlouhodobé odloučení by pro ni znamenalo fatální dopad na její psychický stav, a dále uvedl, že nezletilá dcera potřebuje žalobce ke svému dospívání, aby ji pomohl plně se integrovat do společnosti.
3. Žalobce rovněž namítal s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že správní orgán nedostál své povinnosti zkoumat dopady svého rozhodnutí nejen do rodinného a soukromého života žalobce, ale též jeho rodinných příslušníků. V tomto směru vytkl správnímu orgánu zejména neprovedení navrhovaného výslechu nezletilé dcery žalobce T. D. P., kterým hodlal žalobce prokázat hloubku, intenzitu a pevnost vazeb včetně míry závislosti nezletilé na žalobci.
4. K závěru správního orgánu o nelegálním výkonu práce žalobce namítl, že pro něj neexistuje ve správním spisu jediný relevantní důkaz. Napadené rozhodnutí pak neobsahuje žádné zdůvodnění toho, na základě jakých podkladů či skutečností dovodil správní orgán výkon nelegální práce, pročez shledává napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelným.

5. Velmi obšírně se pak žalobce věnoval otázce nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, když podle jeho mínění měl správní orgán rovněž přihlídnout k délce pobytu na území České republiky (byť nelegálního), k jeho integraci do majoritní společnosti, a současně se vypořádat s otázkou, zda má žalobce v zemi původu alespoň základní sociální či jiné zázemí. Žalobce rovněž připomněl nejlepší zájem jeho dcery v souvislosti s článkem 3 odst. 1 a článkem 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, za který nepovažuje svoje nucené vycestování. Za optimální rovněž nepovažuje udržování rodinných vazeb tzv. na dálku v kombinaci s návštěvami družky a dcery ve Vietnamu. Žalobce rovněž se svým případem, kdy mu bylo v minulosti dvakrát uloženo mírnější patření v podobě uložení povinnosti opustit území České republiky, porovnává případ řešený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015 č.j. 1 Azs 174/2014, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o nepřiměřeném zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění, přestože v tomto případě bylo cizinci dokonce uloženo dvakrát správní vyhoštění (zatímco u žalobce šlo toliko o uložení povinnosti opustit území). Žalobce zde také poukazuje na to, že je dosud bezúhonný, svůj pobyt se snaží vyřešit i přes omezené možnosti zákona o pobytu cizinců a sám se dobrovolně dostavil na příslušné pracoviště policie k řešení svého pobytu na území. Žalobce pak uzavřel, že správní vyhoštění nemělo být v jeho případě vůbec ukládáno pro nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života.
6. Dále žalobce připomněl, že žalovaný rozhodoval poté, co byl Nejvyšším správním soudem zrušen rozsudek zdejšího soudu č.j. 20 A 6/2021-38 a rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2021 č.j. CPR-17000-3/ČJ-2020-930310-V243. Nejvyšší správní soud sice neshledal důvodnou námitku žalobce ohledně nepřiměřenosti správního vyhoštění, avšak přisvědčil námitce spočívající v nepřezkoumatelnosti výměry zákazu pobytu na území členských států Evropské unie, přičemž je žalobce přesvědčen, že žalovaný uvedený nedostatek, ač vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, v napadeném rozhodnutí neodstranil. Podle žalobce nedostál žalovaný své povinnosti zohlednit všechny zjištěné okolnosti při stanovení doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie a poměřovat zájem na respektování soukromého a rodinného života žalobce se zájmem státu na jeho vyhoštění. Žalovaný podle názoru žalobce pouze mechanicky převzal podstatnou část odůvodnění svého zrušeného rozhodnutí, kterou doplnil o velmi stručné a obecné odůvodnění délky zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, v němž se opět soustředil na všechny skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, aniž by je řádně poměřoval se skutečnostmi svědčícími v jeho prospěch. Zejména pak žalovaný vůbec nezohlednil okolnost, že se žalobce na území České republiky nedopustil žádné trestné činnosti, ačkoli na tuto skutečnost upozorňoval i Nejvyšší správní soud. Žalovaný se přitom také nijak nezabýval vymezením nejlepšího zájmu nezletilé dcery žalobce. Žalovaný sice přistoupil ke změně rozhodnutí nalézacího správního orgánu v části výroku týkajícího se délky zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, avšak přitom rezignoval na svou povinnost podrobněji rozvést, z jakých důvodů považuje právě tuto výměru uloženého opatření v podobě správního vyhoštění za přiměřenou. Žalobce setrval na tom, doba zákazu vstupu na území České republiky v trvání dvou let je v případě žalobce nepřiměřeně přísná s tím, že žalovaný přiměřenost výměry doby zákazu vstupu na území České republiky dostatečně neodůvodnil a nepřihlédl ke všem okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce.
7. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a uložení povinnosti žalovanému nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, shromážděný spisový materiál s tím, že žalobní námitky považuje za nedůvodné, když do napadeného rozhodnutí byly promítnuty také závěry Nejvyššího správního soudu, kterým byl žalovaný zavázán, a proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
10. Žalobce se dne 26. 11. 2020 dostavil k nalézacímu správnímu orgánu, kterému svou totožnost prokázal cestovním pasem vydaným Vietnamskou socialistickou republikou č. X a platným do 13. 9. 2020. V tomto cestovním pase byl žalobci vylepen výjezdní příkaz s platností do 23. 11. 2019 v návaznosti na vydání rozhodnutí ze dne 15. 10. 2019 č.j. KRPA-228858-32/ČJ-2019-000022-50 o povinnosti opustit území podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona ve lhůtě 30 dnů od doručení rozhodnutí. Nalézací správní orgán tak pojal podezření, že žalobce nemá žádné povolení opravňující ho k pobytu na území České republiky, pročež žalobce zajistil podle dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
11. Žalobce byl dne 26. 11. 2019 za účasti tlumočníka a právního zástupce vyslechnut jako účastník správního řízení, kdy uvedl, že je ženatý a jeho manželka s již zletilou společnou dcerou žije ve Vietnamu. V České republice naopak žije jeho druhá dcera ze vztahu s nynější družkou, která je nezletilá. S nezletilou dcerou a družkou sdílí společnou domácnost, ve které s nimi žije i sestra družky se svým synem. Doma spolu komunikují ve vietnamštině. Dcera chodí na základní školu do X. třídy. Škola se nachází blízko bydliště a vždy ji tam doprovází a zase vyzvedává. V případě odpolední brigády vyzvedává dceru soused. Dcera má také kroužky, do kterých ji rovněž vozí a vyzvedává. S manželkou a dcerou ve Vietnamu je pouze v telefonickém kontaktu. Do České republiky vycestoval již v roce 2007 a od té doby zde žije nepřetržitě. Je si vědom toho, že mu bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území a že od 24. 11. 2019 se nachází na území nelegálně, avšak nevycestoval, neboť neví, kam by vycestoval. Pracovní povolení nemá a nemá ani platné povolení k pobytu. Veškeré kroky směřující k legalizaci svého pobytu ponechal na svém zmocněnci. Neví, zda tento podal žádost o povolení pobytu. Zdravotní pojištění též nemá. Ke zdroji své obživy žalobce uvedl, že v České republice nikde nepracuje. Chodí příležitostně na brigády, kdy vykonává pomocné práce ve skladech svých známých v SAPĚ, a to v rozsahu 2 – 3 dny v týdnu na 6 – 10 hodin podle potřeby. Měsíčně si tak vydělá cca 10.000,- Kč podle počtu hodin, kdy za jednu hodinu dostává 110,- Kč až 120,- Kč. Peníze dostává hned po práci. Chod domácnosti financuje převážně družka ze své mzdy, která činí asi 20.000,- Kč měsíčně a její sestra se podílí na poplatcích částkou 6 – 7 tis. Kč. V České republice nevlastní žádný majetek, krom starého auta a osobních věcí. Nemá zde zřízen bankovní účet. Uložení správního vyhoštění by vnímal jako velký zásah do soukromého života a dobrovolně by nevycestoval, i když mu ve Vietnamu nehrozí žádné nebezpečí. V případě návratu do Vietnamu by neměl kde bydlet a společné vycestování i s družkou a dcerou považuje za vyloučené. Do veřejného života v České republice se

nezapojuje, česky rozumí málo. Kulturní a sociální vazby na území České republiky nemá žádné s tím, že se zdržuje pouze ve vietnamské komunitě. Ve Vietnamu nemá žádné vazby. Co se týče zdravotního stavu, tento považuje za dobrý.

12. Správní orgán prvního stupně vyslechl v postavení dalšího účastníka řízení družku žalobce T. H. P., nar. X, která za účasti tlumočnicka a právního zástupce uvedla údaje ohledně vedení společné domácnosti prakticky ve shodě s žalobcem, se kterým se seznámila již ve Vietnamu a do České republiky žalobce následovala. Na Českou republiku má vazby, neboť zde má dceru a zaměstnání v restauraci. Občas pracuje jako švadlena, když opravuje oděvy pro krajany. Je schopna se trošku domluvit česky a zdržuje se více ve vietnamské komunitě. Měsíční příjem udává ve výši 20.000,- Kč až 30.000,- Kč s tím, že domácnost financuje převážně ona. Partner (žalobce) nepracuje, přinese jen pár tisíc a zůstává doma a učí dceru. Vztah s žalobcem považuje za perspektivní a hodlají uzavřít manželství, jakmile dorazí z Vietnamu dokumenty o rozvodu jeho dosavadního manželství. V případě vycestování žalobce by zůstala v České republice, neboť dcera chodí do české školy.
13. Z popisu z evidence přestupků a z popisu z evidence rejstříku trestů se podává, že ke dni 26. 11. 2019 neměl žalobce žádný záznam v evidenci přestupků ani v rejstříku trestů.
14. Rozhodnutím nalézacího správního orgánu ze dne 8. 5. 2019 č.j. KRPA-341240-30/ČJ-2018-000022-50 byla žalobci uložena povinnost opustit území České republiky podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona ve lhůtě 30-ti dnů od doručení rozhodnutí. Rozhodnutím téhož správního orgánu ze dne 15. 10. 2019 č.j. KRPA-228858-32/ČJ-2019-000022-50 byla žalobci uložena povinnost opustit území České republiky podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona ve lhůtě 30-ti dnů od doručení rozhodnutí.
15. Ze zprávy PČR, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 19. 12. 2019 č.j. KRPA-403534-26/ČJ-2019-000022-SV o provedení pobytových kontrol v bydlišti žalobce ve dnech 4. 12. 2019 a 5. 12. 2019 vyplývá, že výsledky těchto kontrol v zásadě korespondují s výsledkem žalobce a jeho družky.
16. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 6. ledna 2020 ev. č. ZS50971 vyplývá, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné, když nebyly Ministerstvem vnitra shledány důvody podle ust. § 179 zákona, které by bránily vycestování žalobce do Vietnamu. Obavu v tomto směru ostatně ani žalobce neuplatňoval.
17. Dne 20. 1. 2020 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce, aby se ve smyslu ust. 36 odst. 3 správního řádu seznámil s podklady rozhodnutí před jeho vydáním a k těmto se vyjádřil, což žalobce prostřednictvím právního zástupce postupně učinil a navrhl překvalifikaci správního řízení o vyhoštění na řízení o povinnosti žalobce opustit území podle ust. § 50a zákona, případně zastavení řízení podle ust. § 66 správního řádu s ohledem na nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny.
18. Správní orgán prvního stupně následně vydal dne 15. března 2020 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému si žalobce podal odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. ledna 2021 č.j. CPR-17000-3/ČJ-2020-930310-V243 bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno pouze, pokud jde o počátek doby, po kterou nelze cizince umožnit vstupu na území členských států Evropské unie, a o území, ze kterého má ve stanovené lhůtě žalobce vycestovat. Ve zbývajících částech pak žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu

k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 31. 3. 2021 zamítl. K následně žalobcem podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 16. 2. 2022 č.j. 3 Azs 112/2021-51 zrušil jak rozsudek Městského soudu v Praze tak i rozhodnutí žalovaného, kterému věc vrátil k dalšímu řízení.

19. Žalovaný následně vydal nyní žalobcem napadené rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, jak je popsáno v bodě 1.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Ve věci bylo rozhodnuto po jejím projednání, k němuž soud na návrh žalobce nařídil jednání.
21. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo mařil-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
22. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
23. Podle § 174a odst. 1 zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
24. K žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti soud uvádí, že dle jeho mínění napadené rozhodnutí obsahuje dostatečné odůvodnění k tomu, aby mohlo být označeno za přezkoumatelné, když je z něj patrné, z jakých podkladů žalovaný vycházel a k jakým skutkovým a právním závěrům na základě těchto dospěl. Zdejší soud v tomto směru nezaznamenal v napadeném rozhodnutí žádných nedostatků ústících v jeho nezákonnost, která by měl spočívat v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
25. Městský soud rovněž nesdílí názor žalobce o nedostatečně zjištěném stavu věci, když má za to, že správní orgány skutkový stav zjistily dostatečně a s důrazem právě na soukromý a rodinný život žalobce. Mezi zjištěními nalézacího správního orgánu a skutkovými tvrzeními žalobce soud neshledal žádných významných rozdílů a jde ve věci zejména o rozdílnost v právním hodnocení skutkových zjištění, tj. zjednodušeně o to, že nalézací správní orgán a následně žalovaný vyhodnotily skutková zjištění jinak, než by vyhovovalo žalobci. Na tom nemění nic ani požadavek žalobce na výslech jeho nezletilé dcery T. D. P.,

jemuž správní orgánu nepopřály sluchu, neboť skutečnosti, které měly být tímto výsledkem prokázány, správní orgány vzaly za prokázané na základě ostatních důkazů, např. výsledků žalobce a jeho družky či zpráv z pobytových kontrol.

26. Správní soudy při posuzování otázky přiměřenosti vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
27. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona musí správní orgány podle § 174a zákona zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout správnímu orgánu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
28. Otázce přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění se správní orgány věnovaly podle názoru soudu dostatečně podrobně, když nazvaly, že správní vyhoštění jistě určitým zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, jeho družky a dcery bude, a poměřovaly tento zásah zejména se skutečností, že žalobce dlouhodobě pobývá na území České republiky nelegálně a zcela zjevně se u něj minula účinkem již dvě předcházející rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ve smyslu ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona (v tehdy platném znění). Krom toho také sám žalobce výslovně uvedl, že dobrovolně nevycestuje ani v případě uložení správního vyhoštění. Nelze tedy příliš pochybovat o neochotě žalobce dodržovat platné obecně závazné právní předpisy České republiky a respektovat na jejich základě vydaná rozhodnutí příslušných správních orgánů České republiky. Poté, co správní orgán prvního stupně již dvakrát marně působil na žalobce mírnějším opatřením v podobě uložení povinnosti opustit území ve smyslu ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona (nyní tedy § 50a odst. 2 písm. c) zákona), což žalobce řešil pouze dobrovolným dostavením se k nalézacímu správnímu orgánu po skončení lhůty k vycestování, nelze již podle názoru zdejšího soudu považovat rozhodnutí o správním vyhoštění za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný vzal rovněž správně v úvahu i to, že žalobce objektivně pro svoji družku nepředstavuje pouze přínos, ale i určitou zátěž, když prakticky sama živí společnou dceru a k tomu ještě žalobce. Vycestování žalobce tak

objektivně pro tuto rodinu neznamená jen negativní důsledky. Žalobce by rovněž měl možnost v případě vycestování do určité míry kompenzovat dočasně omezení rodinného a soukromého života na území České republiky zintenzivněním styku přinejmenším se svojí prvorozenou dcerou. Jestliže žalobce v kasační stížnosti proti předchozímu rozsudku zdejšího soudu namítal, že s prvorozenou dcerou již žádný vztah nemá, nic to na shora zmíněné možnosti nemění, neboť by jistě nic objektivně závažného nebránilo tomu, aby se žalobce alespoň pokusil zmíněný vztah obnovit.

29. Žalovaný rovněž podle názoru Městského soudu v Praze správně přihlédl i k výkonu nelegální práce ze strany žalobce, kterážto je zcela nepochybně jevem všeobecně negativním a hlavně protiprávním, když svědčí o porušování právních předpisů i v jiných oblastech než „jen“ v oblasti práva cizineckého. Nelze v tomto směru přitakat snaze žalobce o zpochybnění vlastních slov ohledně své obživy v rámci žalobních bodů. Soud zde nemůže a nechce být tak naivní, aby výpomocné brigády žalobce v průměrném rozsahu 2 - 3 dny v týdnu, na 6 - 10 hodin, pro známé podnikající v tržnici SAPA za odměnu ve výši 110-120,- Kč na hodinu vyplácenou vždy po práci v hotovosti, bez řádné pracovní smlouvy či jakékoli dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr (o pracovním povolení přitom ani nemluvě), nepovažoval za výkon nelegální práce.
30. Městský soud v Praze rovněž souhlasí s žalovaným v tom, že si žalobce nevytvořil na území České republiky žádné významné kulturní, sociální ani legální ekonomické vazby, když dostatečně nerozumí česky i přesto, že na území České republiky pobývá již od roku 2007, pohybuje se prakticky pouze v rámci vietnamské komunity a nemá žádné stálé (a legální) zaměstnání. Co se týče majetku, vlastní na území České republiky toliko starší osobní vůz nemá v České republice založen ani bankovní účet. Zdravotní pojištění rovněž nemá. Vzhledem k těmto okolnostem žalovaný správně vyhodnotil, že nelze u žalobce mluvit o nijak zvlášť hluboké integraci do společnosti na území České republiky, a správně pak k tomu závěru přihlédl.
31. Co se týče odkazů na judikaturu reprezentovanou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016 č.j. 1 Azs 81/2016 a rozsudkem téhož ze dne 22. 11. 2007, má zdejší soud za to, že žalovaný se do rozporu se závěry těchto rozsudků nedostal, když se naopak poměrně podrobně zabýval právě rodinným a soukromým životem žalobce a případnou nepřiměřeností zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015 č.j. 1 Azs 250/2014-37 nelze považovat za případný, neboť žalobce žádné platné povolení k trvalému pobytu nemá a naopak družce a dceři žalobce správní vyhoštění uloženo nebylo a správní orgány po nich nepožadují, aby z území České republiky vycestovaly. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Azs 376/2017-26 ze dne 7. 12. 2017 nepovažuje soud za zcela korektní, když skutkové okolnosti zde posuzované věci jsou poněkud odlišné a navíc i sám Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku na jiném místě konstatoval: *„Je zjevné, že za dané situace se nelze zásahům do soukromého a rodinného života stěžovatele a členů jeho domácnosti zcela vyvarovat a dotčené osoby tak budou pravděpodobně nuceny jistá omezení strpět (např. i v případě neudělení správního vyhoštění zákon o pobytu cizinců spojuje s neoprávněným pobytem cizince na území vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území).“* Skutkové okolnosti jsou odlišné i ve srovnání s věcí, kterou posuzoval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 3. 2015 sp. zn. 1 Azs 174/2014, kdy nelze pominout,

že žalobce na rozdíl od případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem dlouhodobě nevykazuje žádnou relevantní snahu o legalizaci svého pobytu s lakonickým odkazem na to, že vše nechal na právním zástupci, má ve Vietnamu přinejmenším dceru z předchozího vztahu, se kterou je nyní i na dálku v určitém kontaktu, a v neposlední řadě nelze odhlédnout od toho, že žalobce neporušuje jen pravidla imigrační ale přinejmenším i pravidla na úseku zaměstnanosti. V tomto svém rozhodnutí rovněž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že: *„závěr o nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele vychází z konkrétních skutkových okolností této věci. Nelze jej zobecňovat v tom smyslu, že by rodinný život a nejlepší zájmy dětí měly vždy paušálně převážet nad veřejným zájmem na vyhoštění konkrétní osoby.“*

32. Zdejší soud také nepovažuje za správný závěr žalobce, který vyvodil z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 č.j. 3 Azs 240/2014, že by snad nebylo možné uložit žalobci správní vyhoštění, pokud předchozí řízení o vyhoštění bylo z důvodů nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života zastaveno, resp. překvalifikováno, když krom dalšího nelegálního pobytu nedošlo k žádné další změně. Přijetí takového závěru by totiž v případě žalobce znamenalo jen bezvýsledné řetězení rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území podle ust. § 50a zákona, které zjevně respektovat nehodlá, což jistě neodpovídá vůli zákonodárce.
33. Konečně má také zdejší soud za to, že i v rozsudku ze dne 16. 2. 2022 č.j. 3 Azs 112/2021-53 Nejvyšší správní soud uzavřel, že správní orgány dostatečně a přezkoumatelně posoudily otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí o uložení správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, a to i ve vztahu k jeho rodinným příslušníkům.
34. Pokud pak jde o námitku žalobce spočívající v nepřiměřené přísnosti doby, po které mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání dvou let, a současně v jejím nedostatečném odůvodnění, ani tuto neshledal zdejší soud důvodnou. Z příslušné části odůvodnění napadaného rozhodnutí (str. 10 a 11) je totiž zcela zřejmé, že žalovaný odpovídajícím způsobem reagoval na výtky Nejvyššího správního soudu k jeho předchozímu rozhodnutí ohledně přezkoumatelnosti doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Podrobně uvedl, jaké okolnosti při výměře doby zákazu vstupu na území zvažoval, a neopomenul přihlídnout i k okolnostem svědčících ve prospěch žalobce, kdy zdůraznil jeho rodinné vazby na území České republiky, zejména pak jeho vztah k nezletilé dceři, což vyústilo ve snížení výměry zákazu vstupu na území oproti rozhodnutí nalézacího správního orgánu na dobu dvou let. Na druhou stranu žalovaný správně zmínil, že musel přihlídnout k předchozímu nerespektování rozhodnutí o povinnosti opustit území coby mírnějšího opatření nespojeného především se zákazem vstupu na území, k přiznanému výkonu nelegální práce i k tomu, že se žalobce svým do značné míry lhostejným přístupem k dodržování platných imigračních pravidel a nerespektováním již dvou předchozích rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie sám dostal do situace, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění. Lze tedy souhlasit s žalovaným, pokud za dané situace shledal rovnováhu mezi právem žalobce na soukromý a rodinný život a zájmem státu na dodržování platných právních předpisů na úseku pobytu cizinců na území České republiky v zákazu vstupu v trvání dvou let. Zdejší soud tak neshledal uvedenou výměru zákazu

vstupu na území členských států Evropské unie nepřiměřeně přísnou ani nedostatečně odůvodnění. Žalovaný také beze zbytku respektoval závěry a pokyny kasačního soudu.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Soud tak žalobu s ohledem na vše shora uvedené jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení bylo podle § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodnuto tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení nežadá, když mu ostatně ani žádné nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 22. června 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce